

BONUSKIND

Saskia Noort

Bonuskind

the house of books

© Saskia Noort, 2020

Een uitgave van The House of Books, Amsterdam 2020

Omslagontwerp: Moker Ontwerp, Amsterdam

Omslagbeeld: © Alamy Limited

Auteursfoto: © Carli Hermès

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 443 5104 0

ISBN 978 90 443 5105 7 (E-BOOK)

NUR 305

www.thehouseofbooks.com

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

'He loves the broken you, that's what he loves.'

Succession, seizoen 2, finale

Break my legs so I won't walk to you

Cut my tongue so I can't talk to you

Burn my skin so I can't feel you

Stab my eyes so I can't see

You like it when I let you walk over me

You tell me that you like it

When our minds become diseased

Sharon Van Etten, 'Your Love Is Killing Me'

Mama is dood. Het is de eerste gedachte als ik mijn ogen open doe. Wat heb ik gedroomd? Ik herinner me alleen nog flarden. Ergens in ons oude huis sloeg een deur dicht. Pap was er nog. Sissend gefluister, zoals ze deden de laatste maanden. Een auto, gierende banden. Was het wel een droom?

Ik knip het lampje naast mijn bed aan, pak het glas water dat er altijd staat en drink het leeg. Ik heb het koud en warm tegelijk. Misschien ben ik wel ziek. Het liefst zou ik nu naar haar toe gaan, maar ik durf niet. Ik pak mijn mobiel en kijk op WhatsApp. Geen berichten.

Ik ben bang. Voor zoveel. Dat mama echt dood is. Dat ik weer blaasontsteking heb. Dat Mees me zal negeren. Dat we bij pap moeten wonen. Dat mama echt geen geld meer heeft en we straks op straat zwerven. Geen idee waarom ik me dit allemaal in mijn hoofd haal, en ineens kan ik geen adem meer halen, er is iets mis met de lucht in huis. Koolmonoxide. Mama en Luuk en Wammes zijn al dood en nu moet ik wel uit bed stappen om

mijn raam open te doen, anders ga ik er ook aan. Ik ben duizelig en denk aan de verhalen over gezinsmoorden. Mama heeft mij en mijn broertje Luuk gedrogeerd, maar ik denk ook aan wat mijn leraar Nederlands zei: ik heb een te grote fantasie en soms maakt hij zich zorgen om mij. 'Je ouders moeten zich realiseren dat ze hun kinderen beschadigen met hun geruzie.'

Voorzichtig stap ik uit bed en open het raam. De koude nachtlucht zorgt ervoor dat ik weer normaal word. Er is natuurlijk helemaal niets aan de hand. De straat is donker en stil, mama's auto staat voor de deur, Luuks fiets ligt in de tuin. Ik ben gewoon bang voor ons nieuwe leven, hier in deze winderige buurt zonder gras en bomen, aan de rand van de snelweg. 's Nachts weet ik in mijn hoofd de dingen te zeggen waar ik overdag niet op kom. Zo zou ik tegen mijn leraar Nederlands willen zeggen dat zijn mening ook niet helpt. Ik weet heus wel dat mijn ouders ons beschadigen, zoals ik ook weet dat ze dat niet expres doen. Maar wat kunnen Luuk en ik daaraan doen? We zitten ertussen. We luisteren, we zwijgen, we wachten. We pakken elke week onze tassen in en letten erop dat er niets ontbreekt, want dan breekt de pleuris uit. We zijn de ouders van onze ouders geworden. We sussen hun emoties, troosten hun woede, bewegen langs hun haat. Het is beter als we hen niet lastigvallen met onszelf, want iedere rimpeling leidt tot een volgende oorlog.

Ik kruip weer in bed en rol me op, mijn handen tussen mijn benen. Er is helemaal niets aan de hand.

Ik stap bij hem in de auto. Zodra ik zit, buigt hij zich naar me toe om me te kussen. Ik krimp in elkaar. Hij doet alsof hij mijn afstandelijkheid niet opmerkt, maar aan de manier waarop hij gas geeft, weet ik dat hij geïrriteerd is.

'Nou, vertel,' zegt hij, terwijl hij te hard door de donkere, verkeersluwe straten van onze wijk in aanbouw rijdt. 'Wat heeft er zo'n verschrikkelijke haast?'

'Jij, blijkbaar. Wil je alsjeblieft rustiger rijden? We hoeven nergens heen. Laten we even parkeren en in de auto praten.'

'Dat is wel heel koud. Ik bevries bijna.'

Ik wil ervanaf zijn. Hem niet in de buurt van mijn kinderen hebben, of alleen met hem in het huisje zijn.

Hij slaat links af naar de grote weg en begint nog harder te rijden.

'Alsjeblieft, kan het iets rustiger?'

Ik weet dat ik dat beter niet kan vragen. Het stomste wat je bij hem kunt doen, is iets van je angst te laten zien. Hij lacht en jaagt de auto naar honderdtien kilometer per uur.

‘Er kunnen kinderen fietsen zonder licht, mensen lopen hier met hun hondje.’

‘Dat zou dan heel stom van ze zijn, zo midden in de nacht langs een onverlichte weg.’

Hij legt zijn hand op mijn knie. ‘Ben je bang?’

‘Nee,’ zeg ik.

‘O, lief Stokkie, je hoeft nergens bang voor te zijn.’

Plotseling staat hij boven op de rem en zet de auto langs de kant van de weg. ‘Vooruit dan. Wat wil je precies kwijt?’

Ik leg mijn koude hand op mijn gloeiende voorhoofd. Dagen, weken sliep ik nauwelijks. Ik ben inmiddels zo moe dat ik niet meer kan denken.

‘Ik ben in de war,’ zeg ik. Het is niet waar. Ik was lang in de war, maar nu ben ik heel zeker van mijn zaak.

‘Waarvan? Van mij? Van ons? Dat is toch logisch? Het is niet niks, wij tweeën, stukje Champions League van heb ik jou daar.’

‘Ik verwaarloos mijn kinderen, mijn werk lijdt eronder, mijn gezondheid. De spelletjes die je speelt, ik ben er niet geschikt voor.’

Pas nu kijkt hij me echt aan. Zijn ogen lijken te gloeien in het donker. Hij vouwt zijn handen voor zijn gezicht en haalt diep adem.

‘Spelletjes die ik speel... Onderschat jezelf niet, Stokkie. Maar wat wil je precies zeggen?’

Mijn hersenen lijken te krimpen tot de grootte van een rozijn. Iedere keer als ik met hem ben, gebeurt dit. Mijn mond is droog, mijn handen zijn klam. Ik zou me het liefst in zijn schoot werpen en om vergeving vragen. Maar waarvoor? Ik heb geen idee. Hij geeft me het gevoel dat ik dom ben en alles fout doe.

‘Deze relatie is niet goed voor me,’ weet ik eruit te persen.

‘Relatie?’

‘Nou ja, dit. Wat wij hebben.’

‘Jij vindt dit een relatie?’

Dit is het moment waarop hij het overneemt. Hij heeft het haakje gevonden en boort het in mij.

'Hoe jij het ook wilt noemen, ik hou ermee op.'

Goed zo, zeg ik tegen mezelf. Het maakt niet uit hoe het gesprek gaat, als de uitkomst maar is dat het stopt.

Hij begint te lachen. 'O, Stokkie toch.'

Wie noemt zijn geliefde nou Stok?

Hij probeert een arm om me heen te slaan. Ik deins terug, alsof ik een elektrische schok krijg.

'Jezus. Je bent toch niet echt bang voor mij?'

Mijn angst grenst nu aan paniek. Tegelijkertijd wil ik dat hij de leiding neemt. Ik ben mezelf totaal verloren.

'Luister,' begin ik de preek die ik al weken oefen. 'Ik maak het uit. Deze keer echt. Het is klaar. En als je ook maar iets voor me voelt, dan respecteer je dat. Dus niet meer bellen of appen, geen onaangekondigde bezoeken meer. Ik heb rust nodig. Ik moet er zijn voor mijn kinderen. Ik kan dit er niet bij hebben, sorry.'

Hij legt zijn hoofd op het stuur. Mijn hand gaat richting de auto-deur. Ik probeer hem te openen, maar hij heeft hem op slot gedaan.

'Wat ben je van plan, Stok? Je dacht: ik dump hem eventjes langs de kant van de weg? Jezus!'

Hij start de auto en geeft zoveel gas dat de motor giert. Alles wat er vanaf nu gebeurt heb ik aan mezelf te danken. Ik zie de gezichtjes van mijn kinderen voor me, toen ze baby waren, peuter, kleuter en wie ze nu zijn: puber en prepuber. Ik zie hun stakerige onbeholpenheid en kan ze bijna ruiken, hun puberzweet gemengd met deodorant.

'Alsjeblieft, breng me terug naar huis. De kinderen zijn alleen. Ik moet naar hen toe.'

'Jij met je kutkinderen altijd. Waarom verschuil je je achter hen? Als je mij niet meer wilt, zeg het dan gewoon.'

‘Hier hebben we het ik denk wel duizend keer over gehad. Ik wil ze niet aan een nieuwe man voorstellen, totdat ik zeker weet dat ze het aankunnen. Ze hebben al genoeg te verduren. En wat wij hebben... Je zegt het zelf: dit is geen relatie. Dit is een intens ziek, giftig... soort virus. Of een psychose. Dat denk ik weleens, dat je helemaal niet echt bestaat.’

Ik praat snel, alsof ik zijn rijstijl daarmee kan bezweren. Alsof iets van wat ik zeg bij hem aan zou komen. We rijden van de grote weg af, een pad op en vliegen over hobbels en gaten. Hij zal me heus niets doen, zeg ik tegen mezelf. Dit is God, ik ken hem. Hij is vreemd en ik moet van hem af, maar dit is geen Netflix-serie. Straks stopt hij en maken we ruzie. Daarna hebben we seks en kan ik hem overhalen me naar huis te brengen. Uiteindelijk is hij een goed mens.

3

Iedere ochtend word ik wakker van mijn moeder die de radio aanzet. Ze kan niet tegen stilte. Maar vandaag hoor ik niets. En dat is raar. Ik kijk op mijn telefoon. Eenentwintig WhatsApp-berichten, geen een van haar. Wel eentje van pap, verzonden om één uur 's nachts.

Slaap lekker, lieve Lies. Ik mis jullie.

Het is negen uur. Mijn buik rommelt. Ze is natuurlijk Wammes aan het uitlaten.

Ik sta op, steek mijn voeten in mijn tigersloffen, doe mijn duster aan. Ook van tijgerprint. Het knettert: synthetisch als de neten.

De kamer van mijn broertje is leeg. Ik ga naar beneden. Op de bank zit Luuk in pyjama, koptelefoon op, gamecontroller in de hand. Hij ruikt naar koek.

Ik trek de koptelefoon van zijn hoofd.

‘Jezus, Lies, kutkind.’

‘Zielig ben je. Is mama met Wammes lopen?’

‘Weet ik veel. Je bent zelf zielig.’

De gordijnen zijn nog dicht. Op tafel staat haar laptop met ernaast een halfvol glas rode wijn en een asbak met een sigarettenpeuk. Mama rookt al jaren niet meer. Althans, dat zegt ze. Misschien is er iemand op bezoek geweest. Maar dan zouden er twee glazen moeten staan. Ik hoor Wammes tegen de bijkeuken-deur aan springen. Als ik hem bevrijd, word ik beloond met enthousiast gesprong en gepiep.

‘Ja! Waar is mama dan, hè?’

Wammes en ik lopen over het veld. Ik draag mijn moeders joggingpak, dat ik vond aan het voeteneind van haar bed. Ik rook aan de kussens en de lakens. Stel je niet zo aan, zegt ze vaak. En dat ik een te grote fantasie heb. Straks kom ik thuis, is de tafel gedekt en heeft ze croissants gehaald. Of misschien heeft ze gezegd dat ze heel vroeg moest werken en ben ik het vergeten. Maar haar auto staat in de straat, en haar fiets tegen de schutting. Heel ver kan ze niet zijn. Ik bel haar. Ze neemt niet op.

Het is koud, geen wolkje aan de lucht. Wammes springt en rent en buitelt over het gras, poept gelukkig achter de struiken. Ik loop terwijl ik het raar vind dat ik hier loop, mijn hand in mijn zak, mijn telefoon in mijn andere hand. Moet ik pap bellen?

‘Dat lijkt me echt een heel slecht idee.’ Ik hoor het mama zeggen. Zij en pap haten elkaar. Dat zeggen ze niet. Ze zeggen dat ze elkaar het beste gunnen, maar ze zijn het niet altijd eens of ze begrijpen elkaar niet zo goed. Pap heeft ooit gezegd dat trouwen met mama de grootste vergissing in zijn leven was.

‘Zijn Luuk en ik dan ook vergissingen?’ vroeg ik.

‘Nee, natuurlijk niet. Jullie zijn het mooiste dat me ooit is overkomen.’

Vreemd. Tegelijkertijd een vergissing zijn en het mooiste ooit. Maar ik zei het niet, want ik krijg altijd een heel ongemakkelijk gevoel bij dit soort gesprekken. Daarom bel ik hem niet. Ik wil hem niet de kans geven om op mama te schelden.

Ik bel haar nog een keer. Waarschijnlijk is ze aan het werk. Een van haar patiënten, die zij *cliënten* noemt, heeft gebeld, een noodgeval. Maar dan zou ze een briefje hebben achtergelaten, of een appje gestuurd. Of was het zo'n noodgeval dat daar geen tijd meer voor was? Zelfmoord, psychose... Mama's patiënten zijn gek. 'Ze is zelf gek,' zegt pap. Ik wou dat dat eens ophield. Hun stemmen in mijn hoofd. Bekvechtend.

Ze is niet thuis. Geen croissants, geen briefje. Ik geef Wammes te eten, zet thee en vraag Luuk of hij een tosti wil. Ik smeer de oude boterhammen in met boter, leg er kaas op. Heb ik vannacht iets gehoord? De televisie, herinner ik me. Je hoort alles in dit huis. Wammes heeft even geblaft. Mama schreeuwde dat hij zijn kop moest houden. Ze kwam een kus brengen, dat vond ik awkward. Ik ben geen kind meer, ik ben vijftien. Mama zei dat ze zich daar niks van aantrok. Later zou ik het niet meer stom vinden, maar blij zijn met deze herinneringen.

Luuk lijkt zich nergens druk om te maken. Dat wil ik graag zo houden. Ik geef hem zijn tosti en zijn thee, met plakjes banaan erbij.

'Ik lust geen banaan,' zegt hij. 'Dat weet je toch?'

'Nee,' zeg ik. 'Dat weet ik niet.' Is het gek om zoiets niet te weten? Luuk is een soort schaduw. Mama heeft hem laten testen, maar er schijnt niets mis met hem te zijn. Hij is gewoon 'anders'. Volgens pap is dat onzin. Hij zegt dat mama hem anders heeft gemaakt, met haar gepsychologiseer. Pap heeft hem op voetbal gedaan. Mama zegt dat hij misschien homo is. Ik vind het

irritant dat je altijd iets moet zijn. Hij is gewoon Luuk.

Ik maak koffie en zet de radio aan. Zo lijkt het een beetje alsof ze wel thuis is. Het is tien uur. Ik nestel me in haar luie stoel en scrol door mijn telefoon. De appjes van mijn vrienden boeien me weinig. In de appgroep die pap heeft gemaakt voor mij, Luuk en zijn vriendin Laura heeft hij een foto van ons vieren gestuurd. Ik verwijder hem. Op Facebook Messenger zie ik dat mama om halfelf voor het laatst online was. Laura heeft dezelfde foto van ons op Instagram gezet, met de tekst 'Happy Modern Family'. Pap reageerde met een hartje, en de andere comments zijn van haar familieleden. *Het is je zo gegund, meid.* Heeft mama dit gezien? Ergens onder mijn hart doet het pijn.

Ik bel weer. In de hal hoor ik een telefoon overgaan. Heel even denk ik dat ze thuis is. Ze is net binnengekomen, doet haar jas uit, schikt haar bruine krullen voor de spiegel, zoekt haastig, onhandig, in al haar jaszakken. Ik loop naar de voordeur. Aan de trapleuning hangt haar tas. Ik pak haar telefoon eruit.

Wanneer is er echt iets aan de hand? Misschien drinkt ze koffie bij iemand in de straat. Dat zou raar zijn, want we wonen hier nog maar net.

'Luuk! Hou eens op met dat ding.'

Ik zet met de afstandsbediening de tv uit.

Een zombie staart me aan.

'Heb je mama gezien?'

'Nee. Ligt ze niet in bed?'

Ik schud mijn hoofd.

'Ze is vast ergens.'

'Ja.' Ik wil hem niet bang maken.

'Vannacht heb ik haar gezien,' zegt Luuk. 'Ze kwam mijn kamer in en gaf me een kus.'

'Mij ook. Zei ze nog iets?'

‘Gewoon. Welterusten.’

‘Was er iets geks aan haar?’

‘Nee. Ik weet niet. Ze was als altijd.’

Ik wil iemand bellen, maar als ik dat doe is het echt, of zullen ze zeggen dat ik me aanstel. En wie bel ik dan? Mijn vriendin Evi, met haar perfecte ouders die zich zorgen om mij maken en steeds zeggen dat het niet normaal is wat mijn ouders doen? Straks halen ze Jeugdzorg erbij. Volgens mama is dat het ergste wat er kan gebeuren.

Vorige week kreeg Luuk met voetbal een bal tegen zijn hoofd en moest hij naar het ziekenhuis. Pap kon mama niet bereiken, dus zat ik daar in de hal met Laura. Ze sloeg een arm om me heen en bleef tegen me aan kakelen alsof ik drie was. Ik werd misselijk van haar geur, parfum met sigaretten, het kinderstemmetje. Ik haatte haar omdat ze soep ging halen en pap over zijn wang streelde terwijl hij aan het bellen was. Toen kwam mama aanrennen. Laura ging diplomatiek doen toen pap en mama elkaar in de haren vlogen over wie de meest waardeloze ouder was. Met Luuk bleek het mee te vallen. Hij had een hersenschudding en mocht mee naar huis, waarna het grote ruziën verderging: wie zou Luuk meenemen? Mama won. In de auto zei ze dat ik nu de leeftijd had bereikt waarop ik mocht kiezen bij wie ik wilde wonen. ‘Bij jullie allebei,’ zei ik en zij zei: ‘Natuurlijk lieverd, ik begrijp het.’ Maar ze begrijpt het niet.

Ik weet niet of ik Evi moet vertellen over mijn moeder. Zij vertelt het dan weer aan haar moeder en voor je het weten lopen de dingen uit de hand. Straks komen we weer thuis en dan is ze er, ik weet het zeker.

Evi haalt een klein flesje uit haar tas.

‘Wat is dat?’

‘Cuarenta Y Tres. Heel lekker.’

We nemen allebei een slok. Het is zo zoet dat mijn tandvlees pijn doet.

‘Heeft je moeder een nieuwe vriend?’

‘Volgens mij niet. Hoezo?’

‘Mijn vader heeft haar gezien, met een man.’

‘Nou en? Ze is zo vaak met een man voor haar werk.’

Misschien ligt ze in het ziekenhuis. Stel, ze is aangereden, of gevallen, of bijvoorbeeld door een hond gebeten en iemand heeft haar naar het ziekenhuis gebracht? Ik pak het flesje uit Evi’s hand en drink het leeg. Wat als ze ergens bewusteloos ligt? Mijn handen worden nat.

Evi krijgt een appje en kijkt op haar telefoon. ‘Is het oké als Malou ook hierheen komt?’

‘Nee,’ zeg ik, ‘liever niet.’

‘Wat doe je raar.’

‘Ik doe niet raar. Wat is er raar aan? Ik mag Malou niet, dat weet je toch? Snap niet waarom je het vraagt. Jij doet raar.’

‘Jezus, sorry hoor. Ik zei alleen maar wat mijn vader zei en je bent meteen chagrijnig. Zeker omdat Mees je negeert.’

Mees is de jongen met wie ik laatst heb gezoend. Sindsdien ontwijk ik hem. Niet omdat ik hem stom vind, integendeel.

‘Ik negeer hém.’

‘Jaja.’

Als we thuiskomen, is Luuk in tranen.

‘Waar bleef je nou? Ik belde de hele tijd.’

‘We waren alleen maar even met Wammes lopen. Ik ben nu weer thuis.’

Ik wil dat Evi weggaat.

‘Pap belde.’

‘Wat heb je gezegd?’

‘Dat jij weg was en mama ook.’

‘En nu?’

‘Nu komt hij hierheen.’

‘Ik ga,’ zegt Evi.

Ik bel pap. Hij moet niet hiernaartoe komen, dat maakt het alleen maar erger. We redden het hier wel. Ik weet zeker dat mama er zo weer is. Ik voel dat. Ik heb het zo vaak, dat ik van tevoren al weet dat iets goed gaat komen of juist niet, zoals ik ook altijd weet wanneer iemand liegt. Pap en mama liegen voortdurend.

‘Lies, waar ben je?’

‘Thuis. Luuk heeft zich een beetje aangesteld.’
‘Nou, een beetje, die jongen is totaal overstuur.’
‘Nu niet meer.’
‘Whatever, ik zit in de auto en kom jullie nu halen.’
‘Dat hoeft niet.’
‘Waar is je moeder? Geef haar even.’
‘Ze wil je niet spreken.’
Liegen, ik kan het beter dan volwassenen.
‘Waarom neemt ze haar telefoon niet op?’
‘Omdat ze je niet wil spreken.’
‘Dat ze jullie godverdomme een hele nacht alleen laat! En maar zeiken dat ik een slechte vader ben.’
‘Misschien moet je niet zo doen, pap.’
‘Luister. Zeg maar dat ik nu weer terugrijd, maar dat mijn geduld op is. Nog één zo’n akkefietje en jullie komen bij mij wonen. Zeg haar dat het nu weleens een keertje tijd is dat ze normaal gaat doen.’
‘Oké, pap, we zien jou volgende week weer, goed?’
‘Je belt me, hè? Als er iets is, maakt niet uit hoe laat, bel me en ik kom. Want ik mis jullie heel erg.’
Ik hoor hoe hij zijn neus ophaalt.
‘O ja,’ zegt mijn moeders stem. ‘Dat doet hij als hij zijn zin niet krijgt. Gaat-ie op de sentimentele tour.’

Ik zet mama’s laptop aan en toets het wachtwoord in. Het is altijd hetzelfde: Wammes2017. Het laatste dat ze gezien heeft, is inderdaad de post van Laura. Ik kijk nogmaals naar de foto. We zitten aan tafel bij pap, Laura trekt Luuk op schoot, ik sta achter haar met pap naast me, hij slaat een arm om me heen. Laura heeft er een heel dom filter overheen gedaan. Ze is er een van de bunny- en berenselfies. Dat mijn vader met zo iemand gaat.

Ik raad mama's gedachten: mijn gezin. Aan mijn tafel. Met mijn theepot. Hij heeft me weggegumd.

Als ze nu hier was, zou ik haar troosten en vragen of zij dan liever daar had gezeten.

'Nee,' zou ze zeggen. 'Geen dag.'

Maar ze zag de foto. Daarom is ze een sigaret gaan roken en weggelopen. Terwijl we helemaal niet blij waren toen de foto gemaakt werd, of in ieder geval niet zo blij als we daar lijken. Ik wist het: dit zal mama zien en dan wordt ze gek. Waarom we dan toch zo lief lachen? Ik weet het niet. Het ging vanzelf. Om pap een plezier te doen. Weet ik veel.

Mijn moeder is psychologe. Haar boekenkast staat vol met boeken over problemen. Voor anderen weet ze alles heel goed. 'Stap eens uit jezelf, uit je pijn en kijk er van bovenaf naar.' Dat soort dingen zegt ze, maar zelf kan ze het niet. Zij en pap maken ruzie over zwembroeken. Die mogen niet mee in onze tas, want pap maakt alles kwijt. 'Hij regelt zelf maar zwemkleding.' Luuk en ik hebben twee fietsen, een bij pap, een bij haar. We vieren twee verjaardagen, twee sinterklazen, vier vakanties. Met haar naar een camping in Bakkum, met hem naar iets ver weg, of een duur skioord. Ze houden een wedstrijd wie de beste ouder is. Allebei zeggen ze tegen hun vrienden: 'De kinderen doen het beter bij mij.' Luuk en ik zeggen niks, dat is het beste. Maar het liefst hadden we onze oude kamer nog, gewoon één kamer, in één buurt, en één fiets.

We eten afbakbroodjes met filet americain en herhalen steeds dezelfde zin: 'Ze komt vast zo weer terug.' Waarschijnlijk stellen we ons aan. Ze zou ons nooit zo achterlaten. Ze kan niet zonder ons. Het is een vergissing. Denk nog eens goed na: zou ze niet op cursus zijn vandaag, of heeft ze een spadagje, is ze met iemand

wandelen, ze moest nog naar Ikea om wat laatste spullen voor het huis te kopen, ze zei dat ze dat deze week zou doen. En dan komen we weer terug bij de auto, de tas, de telefoon.

Ik zoek haar paspoort in laatjes, bakjes, dozen, tassen, onder het matras, tussen haar lingerie. Als ik in haar bed ga liggen, ruik ik haar zo sterk dat ik even denk dat ze er weer is. Ik ga niet huilen, ik moet verstandig blijven. Nu ben ik de moeder. Niet een moeder zoals zij. Ik laat me niet meeslepen door woede of zelfmedelijden. Ik denk na en doe wat het beste is. Geen paniek, geen overhaaste conclusies, geen drama. Ze is even weg, maar ze komt weer terug.

Als het donker wordt, heb ik spijt dat ik haar niet ben gaan zoeken toen het nog licht was. Ik wil de burens bellen maar ik heb hun nummer niet. Mama misschien wel. Ik pak haar telefoon. De batterij is bijna leeg. Ik doe hem aan de oplader en toets haar pincode in. 1972, haar geboortjaar. Ze heeft heel veel whatsapps, waaronder een in de appgroep De Zonnepad Buurtwacht en ze is vanochtend vroeg gebeld door een afgeschermd nummer.

Beste buurtjes, vannacht rond halféén stond er vrij lang een zwarte Golf met ronkende motor voor nummer 74. Ik herkende de auto niet als van iemand uit deze straat.

Daaronder een sterk uitgegroeide foto van het nummerbord: 44-XB-UW. Ik herhaal de cijfers en letters hardop. Daarna een bericht van ene Diets:

Nou nou, wel goed op blijven letten hoor! Sommige mensen hebben kennelijk niets beters te doen!!

Waarna Diets de appgroep verlaat.

Ik weet niet wie Diets is, en van degene die de foto heeft gepost, staat er alleen een nulzesnummer.

Om halfelf was mijn moeder voor het laatst online. Het laatste bericht van mijn moeder aan mijn vader is van vier dagen geleden. In haar telefoon heet hij De Lul.

Typisch weer dat al het ondergoed dat ik laatst voor Lies kocht niet mee terug is gekomen. Lies' mentor wil ons aanstaande donderdag om tien over halfvier spreken, je zorgt maar dat je er bent.

Vaak denk ik aan toen alles nog goed was, of in ieder geval normaal. Met zijn vieren aan tafel, of op zondag in bed. Voor de televisie in onze pyjama's. In de auto op vakantie. Als we spelletjes deden en pap zijn hand in haar nek legde. Als er visite was en mama lekker ging koken, terwijl pap praatte en lachte. De keer dat ik ze zag dansen op een bruiloft. Het was niet altijd al slecht, hoe vaak ze het ook zeggen. Het was meestal goed, tot Laura de boel kwam verpesten.

Ik ben boos op Luuk omdat hij pap heeft gebeld. Hij heeft geen idee hoe erg het is tussen die twee. Dit telefoontje kan mama de voogdij kosten. Pap wacht geobsedeerd op een foutje, een misstap, een moment van slecht moederschap om toe te slaan. En nu heeft hij zijn zin.

‘Hoe klonk hij?’

‘Gewoon.’

‘Wat zei hij dan?’

‘Ik kom er nu aan. Meer niet.’

‘Je hebt alles verpest.’

‘Wat dan? Mama is weg, dat is toch erg?’

‘Nu wordt het nog erger.’

Ik wil haar waarschuwen, maar ik weet niet hoe. Ook wil ik zeggen: hoe kun je dit doen? Heb je nu je zin? Pap komt ons halen en hij zal ons nooit meer teruggeven. Hij gaat met ons en Laura gezinnetje spelen, ze maken nog een baby en iedereen zal zeggen: ‘Dat gun je je vader toch?’ En ik maar knikken en

nep doen. Of ik moet kiezen en Luuk bij hen achterlaten. Ik wil het liefst bij mama wonen. Zij heeft ons het hardst nodig. Mijn kamer bij pap voelt als de kamer van iemand anders, een of ander door Laura verzonnen kind dat houdt van roze en bloemetjes. Ik hoef geen fluffy reuzenbeer of Uggs met glitters. Laura wil de hele tijd met mij shoppen en pedicures nemen, maar ik ben niet 'een dochter' die meisjesdingen wil doen. Ik ben Lies. Ik hou van enge films, van hangen met de jongens, van donkerblauw, van sneakers, van Billie Eilish en hiphop. En nee, ik ben niet lesbisch, wat sommige types op school ook roepen. Daarom ging Mees me zoenen. Om me te testen, zei Evi.

Door de zenuwen krijg ik niets door mijn keel. Net zoals de avond voordat pap en mama ons vertelden dat ze uit elkaar gingen. Ik wist het al, voelde het al maanden aankomen en die avond hoorde ik ze praten in de keuken.

'We zeggen dat we het samen hebben besloten.'

Mama huilde. 'Je wilt dus dat ik lieg?'

'Je mag er geen drama van maken.'

'Maar het is een drama.'

'Het gaat niet om ons, het gaat om de kinderen. We zeggen dat we samen hebben besloten dat het beter is dat ik een paar maanden ergens anders ga wonen. Dat we elkaar nog heel lief vinden, maar meer als vrienden, niet als man en vrouw.'

'Wat een bullshit.'

'Het is belangrijk dat we onze emoties erbuiten houden.'

'Goed. Maar op een dag zullen ze weten wat een enorme klootzak jij bent.'

'En wat denk je dat ze van jou zullen vinden?'

Er viel een lange stilte, daarna gesnik.

'I rest my case.'

Een van de twee sloeg de keukendeur met een harde klap dicht.

Die nacht, ongeveer twee jaar geleden, kreeg ik mijn eerste blaasontsteking. Ik wist toen nog niet wat het was. Ik moest de hele tijd plassen en het deed pijn, maar ik wilde het allemaal niet nog erger maken voor ze, dus ik zei niets. Ik googelde de symptomen en las dat het hielp om veel water te drinken, dus dat deed ik, maar het werkte niet. De volgende dag, terwijl pap praatte en mama huilde, stamelend dat het niet onze schuld was, ging ik naar de wc en plaste bloed. Eigenlijk kwam het wel goed uit, de pijn leidde af van wat mijn ouders aan het doen waren. Twee dagen later werd ik wakker in een ziekenhuisbed, met pap en mama naast me. Het was mijn laatste gelukkige moment.

Pap houdt zijn jas aan en loopt meteen door naar de kamer. Hij is hier volgens mij nog nooit binnen geweest. Hard ademend neemt hij de ruimte in zich op.

‘Kom op, schatten, pak jullie spullen, dan neem ik jullie mee naar huis.’

‘We kunnen hier best blijven, hoor,’ zeg ik.

‘Kan jij niet ook hier blijven?’ vraagt Luuk.

‘Ik denk niet dat je moeder dat goed vindt.’

‘Maar moeten we mama niet zoeken?’

‘Dat doen we, lieverd. Maar ik denk dat mama gewoon een beetje ruimte wil.’

Dit zeggen ze vaak, mijn ouders. Eerst wilde pap een beetje ruimte, toen mama, nu hebben ze allebei ruimte en nog is het niet genoeg.

‘Pap,’ zeg ik. ‘Moeten we niet de politie bellen?’

‘Die doen niks. Mama is een volwassen vrouw, en volwassen mensen gaan ze pas na twee weken zoeken. Niets wijst erop dat er iets ernstigs aan de hand is.’

Pap is advocaat, hij weet dit.

‘Ze kan een ongeluk hebben gehad.’

‘Ja, of misschien is ze ontvoerd,’ zegt Luuk.

‘We bellen natuurlijk alle ziekenhuizen in de buurt,’ zegt pap.

‘Laat het zoeken maar aan ons over.’

Ons. Laura en hij.

‘Kom op, jongens. Laura zit in de auto.’

‘Waarom?’

‘Zij maakt zich ook zorgen.’

Wat interesseert mij dat? Ik zeg het niet, want het lijkt me beter om nu geen ruzie te maken. Ik zou zo graag willen dat Laura was verdwenen. Poef, weg. Ik zou haar niet zoeken, niet de politie bellen, me geen moment zorgen maken. Alles is begonnen bij haar, en wat mij betreft kan ze doodvallen. Als ik aan haar denk, krijg ik het al koud. Laura. Haar naam alleen al. Hebben wij om haar gevraagd? Hebben we een keuze gehad? Toch zitten we om de week met haar opgescheept.

‘Misschien moet je ook Kim vragen mee te helpen.’

‘En oma,’ zegt Luuk.

‘Ik denk dat we oma nog maar even niet ongerust maken.’

‘Wammes moet ook mee,’ zegt Luuk.

Paps gezicht betreft. Hij houdt niet van huisdieren. Daarom nam mama twee jaar geleden een pup.